

30 November 1960.

No. 14.425.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 27 Juni 1960 betreffende den hem opgelegden aanslag tot navordering van loonbelasting voor de jaren 1957 en 1958;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wien voor de jaren 1957 en 1958 een aanslag tot navordering van loonbelasting was opgelegd wegens niet ingehouden en evenmin afgedragen loonbelasting over de dragen over de lonen, die hij in die jaren aan thuiswerkers heeft betaald, zich tot het Hof heeft gewend; dat belanghebbende als enige grief heeft aangevoerd dat, deze thuiswerkers in verband met de kleine bedragen, die aan hen werden uitbetaald, niet voor het betalen van loonbelasting in aanmerking kwamen en derhalve door belanghebbende geen loonbelasting behoefde te worden ingehouden;

Overwegende dat het Hof den aanslag heeft gehandhaafd na, te hebben overwogen:

"dat de Inspecteur, van oordeel dat de aanslag terecht is opgelegd, aanvoert dat de betreffende thuiswerkers als werknemers aan de loonbelasting onderworpen zijn; dat bij ontstentenis van werknemersverklaringen de werknemer overeenkomstig het bepaalde in artikel 8, 1id 11, van het Besluit op de Loonbelasting 1940 zijn gerangschikt in groep I van de belastingtabel; dat de lonen van de thuiswerkers ten hoogste f.35.-- per week bedragen, maar dat de meesten minder dan f.25.-- per week ontvangen; dat bij gebreke van nadere gegevens de loonbelasting gesteld is op 1% van het betaalde loon, zijnde in 1957 f.11.759,92 en in 1958 f.4.439,95, na aftrek van 10% ingevolge het bepaalde in artikel 4, lid 2, letter a, van de Beschikking Loonbelasting Thuiswerkers; dat het aldus gevonden bedrag ad f.145,80 nog is

vermeerderd met een wel ingehouden, maar niet afgedragen bedrag van f.0,48, waarna een verhoging van 25% is toegepast;

dat belanghebbende ter zitting heeft volgehouden, dat de door hem aan de thuiswerkers betaalde lonen wegens hun geringheid niet belastbaar zijn, doch de overige door de Inspecteur gestelde feiten en omstandigheden niet heeft bestreden; dat, hij voorts heeft verklaard alsnog een volledige loonadministratie te hebben opgezet en die aan het Hof te willen overleggen;

dat de Inspecteur tegen die overlegging bezwaar heeft gemaakt ten eerste omdat deze te laat komt en ten tweede omdat dit nu de tweede maal is dat belanghebbende in een beroepsprocedure inzake een aanslag tot navordering van loonbelasting eerst op de zitting verklaart alsnog een loonadministratie te hebben samengesteld;

dat de rechter in belastingzaken geen acht behoort te slaan op gegevens van feitelijke aard, die voor het eerst door een belastingplichtige op de zitting te berde worden gebracht, indien hij deze redelijkerwijze reeds bij het beroepschrift had kunnen mededelen en bovendien de behandeling ervan de inspecteur in ernstige mate zou belemmeren in de verdediging van de aanslag;

dat in het onderhavige geval aan beide voorwaarden voldaan is;

dat de loonadministratie reeds in de jaren. 1957 en 1958 aanwezig had moeten zijn en bijgehouden had moeten worden;

dat het onredelijk zou zijn om, zoals in de vorenbedoelde procedure geschied is, de Inspecteur thans wederom te belasten met een tijdrovend onderzoek;

dat de aanslag derhalve in stand behoort te blijven;"

Overwegende dat belanghebbende in cassatie als grief heeft aangevoerd, dat, aangezien geen van de thuiswerkers een hoger loon dan f.33,64 per week heeft ontvangen, krachtens de loonbelastingtabel van geen van hen loonbelasting kon worden geheven voor de jaren 1957 en 1958, zodat belanghebbende geen loonbelasting heeft mogen inhouden en kunnen afdragen, en hem derhalve ten onrechte een aanslag is opgelegd;

Overwegende dat deze grief feitelijkengrondslag mist, vermits uit 's Hof's uitspraak niet blijkt dat geen van belanghebbendes thuiswerkers meer dan f.33,64 per week aan loon heeft ontvangen

Overwegende ambtshalve:

dat niet duidelijk is of het Hof den aan belanghebbende opgelegden aanslag tot navordering heeft gehandhaafd op grond dat het deze juist, althans niet te hoog achtte, dan wel op grond dat bij gebreke van een bestaande loonadministratie op belanghebbende de last rust van het bewijs dat en in hoeverre de aanslag te hoog is, en belanghebbende in dat bewijs niet was geslaagd nu hij de alsnog door hem opgemaakte loonadministratie niet tijdig had overgelegd;

dat, zou het Hof den aanslag op laatstgemelden grond hebben in stand gehouden, zijn beslissing niet juist zoude zijn, aangezien het te dezen niet betreft een uit hoofde van artikel 21 a van het Besluit op de Loonbelasting 1940 ambtshalve opgelegden aanslag, doch een aanslag tot navordering als bedoeld bij artikel 22, ten aanzien waarvan de bewijslast rust op den Inspecteur;

dat, aangezien 's-Hofs uitspraak aldus geen voldoende gegevens inhoudt om haar op haar juistheid naar rechte te kunnen toetsen, zij niet voldoet aan den bij artikel 17 der Wet administratieve rechtspraak belastingzaken gestelden eis van motivering, zodat zij niet in stand kan blijven;

V e r n i e t i g t de bestreden uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem;

V e r w i j s t het geding naar het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch ter verder behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Smits, Vice-President, Boltjes, van der Loos, Tekenbroek en Kisch, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter raadkamer van den dertigsten November 1900 zestig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Geppart.

Geppart

Smits